

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

12 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, de avocata Spînu Ludmila în numele inculpatului și de partea vătămată Filip Vladlena, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

ZOINĂ Sorin Xxxxx, născut la xx xxxxx xxxx,
originar și domiciliat Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.03.2018 – 24.07.2018;

Instanța de apel: 24.07.2018 – 02.10.2018;

Instanța de recurs: 15.11.2018 – 12.12.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 04 iulie 2018, cauza fiind examinată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, Zoină Sorin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 3 (trei) ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită lui Zoină Sorin sub formă de închisoare s-a suspendat condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani urmând a nu va fi executată dacă în perioada de probațiune fixată nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

În temeiul art. 76 lit. e), f) și art. 78 alin. (2) Cod penal, s-a înlăturat pedeapsa complementară privirea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că Zoină Sorin la 16.06.2017 în jurul orei 18.45 min., fiind în calitate de conducător auto la volanul autovehiculului de model „Kia Picante”, cu n/î XXX xxx, se deplasa în mun. Chișinău

pe str. Ismail din direcția str. Ion Inculeț spre str. Mihail Kogălniceanu, unde la intersecția str. Ismail cu str. Alexandru Benardazzi, nu a manifestat prudență sporită la trafic, prin ce a ignorat prevederile Regulamentului de Circulație Rutieră (RCR) aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, și anume pct. 11 lit. f) „Conducătorul de vehicul este obligat: La trecerile pentru pietoni cu circulația nedirijată să cedeze trecerea pietonilor aflați în traversarea drumului pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului; pct. 45.1), 2) al RCR, ”Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția: b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase: c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră și ca urmare în zona de acțiune a indicatoarelor rutiere nr. 5.50.1 și 5.50.2 - trecere pentru pietoni Anexa nr. 3 RCR pe marcajul rutier 1.14.1 Anexa nr. 4 RCR a tamponat pietonul Filip Vladlena Xxxxx, care traversa partea carosabilă din partea dreaptă spre stânga relativ deplasării autovehiculului, cauzându-i în rezultatul ultimei conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 1567/0 din 20.04.2017 vătămări corporale grave, sub formă de traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin contuzie cerebrală de gradul II, fractura liniară oaselor parietal și temporal pe dreapta cu implicarea ambelor lamele, excoriații la nivelul feței, articulației umărului drept, articulației cubitale pe dreapta și plantei stângi.

3. Ne fiind de acord cu sentința au declarat apeluri:

3.1. procurorul, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Zoină Sorin recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal la pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 3 (trei) ani, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe termen de probațiune de 2 ani, a-i aplica pedeapsa complimentară - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de până la 4 ani.

Totodată a încasa din contul inculpatului cheltuielile de judecată suportate la efectuarea expertizelor judiciare în sumă totală de 8 320 lei.

În motivarea apelului procurorul a indicat că deși instanța a calificat corect acțiunile inculpatului, consideră sentința nefondată sub aspectul blândeții pedepsei, deoarece instanța de judecată nu a luat în considerație caracterul infracțiunii comise și relațiile sociale la care se atentează, examinând în mod superficial circumstanțele, ce țin de individualizarea pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal.

Apelantul consideră că prin condamnarea lui Zoină Sorin pentru cele comise, fără aplicarea pedepsei complimentare sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, nu se va atinge scopul pedepsei penale de corijare a acestuia. Această pedeapsă, în comparație cu relațiile sociale la care se atentează, este una prea blândă și urmează să încurajeze atât inculpatul cât și ceilalți participanți la trafic la

comiterea și a altor infracțiuni de genul dat.

Prin aplicarea pedepsei complimentare sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, se va ajunge la realizarea scopului pedepsei penale, și anume îl va determina pe Zoină Sorin de a se corecta, a conștientiza și a evita pe viitor comiterea altor infracțiuni din categoria celor deja săvârșite, precum și va avea un rol de prevenire în săvârșirea a noi infracțiuni similare din partea altor persoane.

De asemenea consideră că instanța de judecată neîntemeiat l-a scutit pe inculpat de plata cheltuielilor legate de expertizele judiciare suplimentare dispuse pe caz la solicitarea acestuia, obligând astfel statul să le achite din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

3.2. inculpatul și avocatul acestuia Spînu Ludmila, care înaintând apel comun, au solicitat casarea parțială a sentinței, în partea stabilirii categoriei de pedeapsă inculpatului, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care a-i stabili acestuia, cu aplicarea art. 79 alin. (1) Cod penal, o pedeapsă mai blândă, de altă categorie, sub formă de amendă.

În motivarea apelului, s-a indicat că în calitate de circumstanțe excepționale urmau a fi recunoscute personalitatea făptuitorului care a comis pentru prima dată și o singură faptă, se caracterizează pozitiv, comportamentul inculpatului după comiterea faptei, care a contribuit activ la stabilirea circumstanțelor comiterii faptei, căința sinceră și regretele pe care le are cu referire la victimă.

Cu toate acestea însă instanța a reținut într-un mod foarte simplist că nu a constatat careva circumstanțe excepționale prevăzute de art. 79 Cod penal și nu a considerat să le examineze și să se expună asupra cumulului de circumstanțe atenuante invocate de apărare.

Astfel, apelanții consideră că cumulul de circumstanțe reținute ca atenuante de către instanța de judecată și normele de care a făcut uz instanța la individualizarea și determinarea categoriei pedepsei inculpatului, corectarea și reeducarea acestuia este posibilă și rațională fără ca acestuia să-i fie aplicată o pedeapsă privativă de libertate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2018, s-a respins apelul declarat de către inculpat și avocatul acestuia, Spînu Ludmila, ca nefondat.

S-a admis apelul procurorului, s-a casat parțial sentința instanței de fond, în partea stabilirii pedepsei complimentare și s-a pronunțat în această parte o hotărâre nouă potrivit căreia lui Zoină Sorin, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, i s-a aplicat pedeapsa complimentară, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 (patru) ani.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

4.1. În susținerea soluției sale Colegiul a menționat că la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras

concluzia că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Referitor la pedeapsa principală stabilită inculpatului, Colegiul a considerat-o drept una echitabilă și proporțională faptelor comise, însă a reținut că instanța de fond eronat nu a aplicat în privința lui Zoină Sorin, pedeapsa complementară.

Apelul comun al inculpatului și al avocatului acestuia, Spînu Ludmila, nu a fost reținut ca întemeiat de către instanța de apel, deoarece instanța de fond prin aplicarea prevederilor art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, a aplicat acestuia pedeapsa principală în limitele sancțiunii infracțiunii pentru care Zoină Sorin a fost condamnat.

Cât ține de apelul procurorului, în partea ce vizează necesitatea aplicării în privința inculpatului a pedepsei complementare, Colegiul a considerat că acesta urmează a fi admis, în acest sens remarcându-se prevederile art. 75 Cod penal, ce instituie obligativitatea de a ține cont de gradul prejudiciabil al faptei săvârșite, care în speță este una gravă, comisă din imprudență pentru prima oară, dar și de persoana celui vinovat, inculpatul caracterizându-se pozitiv la domiciliu ca fiind o persoană responsabilă, plângeri din partea vecinilor nu au parvenit, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, anterior nu a fost judecat, nu are încălcări de ordin public, este încadrat în câmpul muncii în calitate de șofer la brutăria din satul Lăpușna, raionul Hâncești.

Astfel, Colegiul nu a reținut părerea apărării referitor la faptul că inculpatului putea să îi fie aplicată o altă categorie de pedeapsă, ținând cont de prezența cumulului circumstanțelor atenuante, or contribuirea activă la descoperirea infracțiunii și recunoașterea vinovăției au fost apreciate prin prisma prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, iar preluarea argumentelor apărării ar oferi acestor circumstanțe o dublă valență juridică.

Colegiul a considerat că în speță nu sunt aplicabile prevederile art. 78 Cod penal, or la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei vinovatului, instanța de judecată trebuie să aprecieze gradul de influență al circumstanțelor atenuante și agravante asupra pedepsei penale, atât în baza criteriului cantitativ cât și a criteriului calitativ.

Mai mult, Colegiul a menționat și faptul că nu este posibil de exclus pedeapsa complementară, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, în baza art. 78 Cod penal, deoarece aceste prevederi legale sunt aplicabile în cazul când aceasta nu este obligatorie, adică când sancțiunea prevede sintagma „cu sau fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport,” iar în cazul art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, în cazul aplicării pedepsei cu închisoare, pedeapsa complementară, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, este obligatorie.

De asemenea, Colegiul a considerat ca neîntemeiată cerința procurorului înaintată în apel referitor la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată suportate la efectuarea expertizelor judiciare în sumă de 8 320 lei.

Astfel s-a constatat că expertiza medico-legală, efectuată în privința părții vătămate, în vederea stabilirii gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, prin prisma art. 143 Cod de procedură penală, a fost efectuată la indicația Organului de urmărire penală. Prin urmare, raportul de expertiză indicat, a fost dispus având la bază dispozițiile imperative prevăzute la art. 143 Cod de procedură penală, iar alin. (2) al normei indicate, în vigoare la momentul efectuării expertizei, prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Prin urmare, Colegiul a menționat că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul de stat.

5. Împotriva deciziei instanței de apel declară recursuri ordinare:

5.1. procurorul, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Procurorul criticând soluția adoptată de către ambele instanțe de judecată în partea ce ține de respingerea solicitării privind încasarea cheltuielilor de judecată, motivează că efectuarea cheltuielilor de judecată într-o cauză penală este provocată de săvârșirea infracțiunii, care evident impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind fapta sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Prin urmare, în situația când art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile judiciare, soluția instanțelor judecătorești de a respinge încasarea acestora este neîntemeiată, or procurorul a făcut dovada cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizei judiciare medico-legală nr. 1567/D din 20.07.2017, expertiza judiciară repetată medico-legală nr. 2006/D din 09.10.2017, acestea constituind 8 320 lei.

5.2. avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței instanței de fond.

În susținerea recursului avocatul invocă că instanța de apel, în partea descriptivă a deciziei sale stabilește prezența doar a circumstanțelor atenuante în absența celor

agravante, astfel acestea în cumul puteau înlătura pedeapsa complementară în temeiul art. 78 alin. (2) Cod penal.

Mai consideră recurentul că cumulul de circumstanțe reținute ca atenuante de către instanța de judecată și normele de care a făcut uz instanța la individualizarea și determinarea pedepsei complementare, contravin scopului pedepsei aplicate. Prin urmare, corectarea și reeducarea lui Zoină Sorin este posibilă și rațională fără a fi privat de dreptul de a conduce mijloace de transport.

5.3. *partea vătămată Filip Vladlena*, care fără a invoca un temei pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței instanței de fond, menționând că nu este de acord cu faptul ca Zoină Sorin să fie privat de dreptul de a conduce mijloace de transport, deoarece acesta are un serviciu ce ține anume de conducerea unui mijloc de transport, iar fiind lipsit de posibilitatea de a munci, nu va putea să-și asigure minimul de existență.

5.4. Avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului depune referință prin care solicită respingerea recursului declarat de către procuror și admiterea celui înaintat de către partea vătămată Filip Vladlena.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.*

Cu referire la recursul declarat de către procuror, Colegiul reține că temei de drept pentru casarea deciziei recurate recurentul indică pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, însă de fapt invocă dezacordul cu soluția instanței de apel privind respingerea încasării de la inculpat a cheltuielilor de judecată în mărime de 8320 lei, pentru efectuarea expertizelor judiciare medico-legale.

Autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite de către inculpat, invocând doar dezacordul cu soluția instanței de apel în partea ce ține de cheltuielile judiciare, din care motiv hotărârea judecătorească contestată va fi supusă verificării doar sub acest aspect.

Colegiul menționează că, la judecarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 229 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, care stipulează că

cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului și instanța poate elibera de aceste cheltuieli, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Concomitent, soluția instanței de apel este susținută și de prevederile art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, adică cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Colegiul menționează că, argumentele invocate de către recurent în susținerea solicitării înaintate sunt neîntemeiate, deoarece cheltuielile judiciare au fost suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare medico-legale, or art. 143 alin. (1) pct. 3) și 5) Cod de procedură penală, prevede expres că *expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea stării psihice și fizice a bănuțului, învinuțului, inculpatului - în cazurile în care apar îndoeli cu privire la starea de responsabilitate sau la capacitatea lor de a-și apăra de sine stătător drepturile și interesele legitime în procesul penal și stării psihice sau fizice a părții vătămăte, martorului dacă apar îndoeli în privința capacității lor de a percepe just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală și de a face declarații despre ele, dacă aceste declarații ulterior vor fi puse, în mod exclusiv sau în principal, în baza hotărârii în cauza dată*, iar alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală (în vigoare la momentul efectuării expertizei) stipula că, *plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.*

Mai mult ca atât, dispozițiile alin. (3), art. 75 al Legii nr. 68 din 14.04.2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, expres stabilește că „*în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală*”, la caz, ordonatorul expertizei fiind organul de urmărire penală și nu partea apărării, prin urmare, instanța de apel corect a ajuns la concluzia de a nu încasa din contul inculpatului cheltuielile judiciare solicitate de acuzatorul de stat.

Analizând recursurile declarate de către avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului și partea vătămăte Filip Vladlena, instanța de recurs constată că sunt bazate pe aceleași temeuri, fiind invocate în principiu aceleași argumente, prin urmare asupra acestora Colegiul se va expune concomitent.

Privitor la pedeapsa complimentară stabilită inculpatului de către instanța de apel, temei invocată de avocat și partea vătămăte sub aspectul pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul consideră că acesta nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată în acest sens,

acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat, iar în sprijinul statuării respective relevă următoarele.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Instanța de recurs precizează că solicitarea recurențelor privind menținerea sentinței prin care în privința inculpatului nu a fost aplicată pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, este neîntemeiată, or circumstanțele la care face referire avocatul referitor la recunoașterea de către inculpat a faptei comise și căința sinceră în legătură cu urmările survenite, lipsa antecedentelor penale, prezența unui loc stabil de muncă, precum și solicitarea părții vătămate în favoarea neaplicării pedepsei complementare și lipsa pretențiilor materiale față de inculpat, nu pot servi ca circumstanțe în vederea neaplicării în privința lui Zoină Sorin a pedepsei complementare, care conform sancțiunii infracțiunii săvârșite de inculpat, este una obligatorie .

Reieșind din cele expuse, Colegiul concluzionează că instanța de apel a pronunțat o decizie întemeiată și motivată prin stabilirea în privința inculpatului pe lângă pedeapsa principală și a pedepsei complementare sub formă de privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani, pedeapsă care

răspunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut de art. 61 Cod penal și care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, iar argumentele invocate de recurenți urmând a fi declarate ca neîntemeiate.

În viziunea instanței de recurs concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste iar criticile recurenților nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate de instanța de apel. Reținând prevederile sus menționate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursurilor ordinare declarate și potrivit legii decide inadmisibilitatea lor, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, de avocata Spînu Ludmila în numele inculpatului și de partea vătămată Filip Vladlena, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe Zoină Sorin Xxxxx, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 11 ianuarie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion